

Bomans Pojkar

Efter musikfanjunkare Hahnes bortgång 1930 började musikfanjunkaren John Boman som ledare för Folkskolans Musikkår. I 21 år fostrade han spelande gossar i musikens konst och är den som lett kåren under längst tid. Boman var känd för att vara noggrann och flitig.

Huvudinstrumentet var klarinett och han började som militärmusiker 1886, 13 år gammal, vid dåvarande första livgrenadjärregementet i Linköping. Han befordrades till musikfanjunkare 1916 och pensionerades som 50 åring 1923. I 18 år spelade han sedan i Norrköpings Orkesterförening, hade eget musikkapell vid Söderköpings Brunn samt var ledare för ABF:s blåsorkester och Mjölby gossorkester.

När John Boman startade 1930 ökade musikkårens prestationer. Dess popularitet märktes i och med att man i folkmun nu börjar säga "Bomans Pojkar". Här följer en redogörelse från herr Boman själv om verksamheten 1935-1936:

Hälsotillståndet inom orkestern har varit mycket gott, så att övningarna hava regelbundet hållits 4 dagar i veckan. – Gossarna hava visat stort intresse och mycket gott uppförande såväl under övningarna som då de uppträtt för allmänheten. Två av gossarna hava erhållit anställning vid

Musikkåren I4. – Åtta nya gossar ha under året vunnit inträde i gossorkestern. Orkestern har varit mycket eftersökt, så den har ej kunnat tillmötesgå alla som önskat engagera den. Orkestern har bl.a. medverkat vid följande välgörenhets- och andra fester:

Landstormslottornas julmarknad. – K. F. U. M. – Barnens vänners julfest. – Köpmännens julparad. – Valborgsmässofirande i Trädgårdsföreningen samt musik vid K. F. U. M:s majeld. – Majkarnevalen. – Östgötens bilparad. – Folkskolornas avslutning i Domkyrkan. – Fredsmötet å Borggården. – Domkyrkoförsamlingens söndagsskolefest i soldathemmet. – Betaniakyrkans söndagsskolefest. – Svenska Flaggans dag. – Barnlägret i Norsholm i 10 dagar.

– Barnlägret i Malmköping i 15 dagar. – Sommarting vid Julita skans i Södermanland. – Invigning av Malmköpings nya idrottsplats. – I. O. G. T:s sommarfest vid Rösö bro i Oppeby. – Röda korsfest vid Sonstorp. – F. Ö. B. å Teatern 4 kvällar. Spelningarna i Malmköping var återkommande och genomfördes under åtta somrar. Det var friskt friluftsliv omväxlande med konserter. Den sörmländske hertigen, prins Vilhelm försummade aldrig att hälsa på lägret någon dag. – Hej på er grabbar!", var hans sedvanliga välkomst-

hälsning. Och: ”– Var är Boman?” Var den stående frågan om han höll sig i skymundan. Vid 78 års ålder tyckte John Boman att det var på tiden att dra sig tillbaka. I tidningsintrycker i Östgöta Correspondenten och Folkbladet Östgöten från september 1951 berättar Boman också gärna om de östgötska gymnastiklågren i Norsholm vilket en gång gästades av prins Aksel av Danmark som med tydlig förtjusning åhörde orkesterns konserter. Naturligtvis står minnet av Bomans pojkars genvisit hos sina kolleger i Roskilde 1949 i oförglömlig dager.

Kärest framstår i hans minne under den tid han varit ledare för Linköpings Folkskolor Musikkår att han trivts så bra med sina pojkar av alla årskullar. Folkskolestyrelsens vidsynta inställning till hans verksamhet och dess stora intresse för gossorkestern i allmänhet har också bidragit. Boman berättar också att musikkåren fått många offentliga erkännanden för framträdandena under de gångna åren. ”–Gossorkestern är populär, och det har sagts att detta till en stor del beror på vår villighet att så vitt möjligt aldrig säga nej till en anmodan att medverka vid tillställningar, som fallit inom ramen för musikkårens verksamhet”. Detta önskar han också skall gå i arv till hans efterträdare.

”Det är inte bara alla festliga tillfällen med offentliga framträdande inför skiftande publik som glatt mig och mina pojkar. För min del har också kamratskapet med ungdomarna varit uppiggande och intressant. Naturligtvis har det varit strävsamt med sex timmars ’inre’ övningar i veckan, ideligt upplärande av nya årgångar, pedagogiskt omhändertagande av kanske ibland en smula bångstyriga adepter. Men det hela har aldrig gnisslat.”

”Vi har hållit ihop, pojkarna och jag, och dragit jämt, men det är klart, att man ibland måst ha ett oändligt tålamod och ett aldrig sinande intresse.

Många årskullar har jag ju tränat och såvitt möjligt har jag också hållit kontakt med dem även sen de slutat i skolan. Rätt ofta händer det, att någon f. d. elev hälsar på mig på gatan. När han som vuxen har sällskap med barn och blomma. Kanske jag inte känner igen honom genast, men när han säger t. ex. att det är ’Bas-Kalle’ minns jag honom förstås. Och det blir alltid en trevlig pratstund om gamla minnen. Förresten har jag den vanan att säga du till alla mina forna elever, även sedan de blivit vuxna, och det gör kontakten mera intim.”

Bomans noggrannhet berättas också om av en gammal ”Bomans Pojke” då orkesterns medlemmar uppvaktar honom i bostaden vid hans 75-årsdag med spel. Han tackar för uppvaktning men har ändå synpunkter på hur musiken utfördes och vad som skulle förbättras.

Källor:

Folkskolestyrelsens Verksamhetsberättelse från 1951. Historik av Oskar Holte
Östgöta Correspondenten och Folkbladet från september 1951.

*"Bomans Pojkar" Marscherande på Storgatan troligtvis majkarnevalen 1939.
Foto: Folke Fromholtz*